

res paa en for de Paagjældende meget simplere, lempeligere og lettere Maade, navnlig, naar man gik ud fra, at vedkommende Sognes forstanderskaber eller Communalbestyrelser tilligemed Sognesogderne, som vel have ført Udgiftsprotokollerne over de præsterede Kjørsler, gjorde Indberetning om de Kjørsler, som vare præsterede, og som vare affrevne i Protokollen som præsterede af de Vedkommende, og at det der efter bestemtes, at det samlede Beløb for enhver enkelt Kjøbstad opgjordes for sig, og ligeledes for Landet communeviis, og derpaa for ethvert enkelt Amtsstuedistrict sendtes til Amtsraadet, der skulde revidere disse forskjellige Lister. Naar saaledes dette var skeet, var det bestemt, hvor stor en Godtgjørelse der i det Hele taget efter Loven kunde erholde. Det samlede Beløb kunde da tilstilles vedkommende Kjøbstadbestyrelse og vedkommende Amtsraad, og disse kunde da igjen, i Genhold til Listerne, fordele dette imellem de enkelte Sognecommuner, hvorpaa disse endelig fordeelte Godtgjørelsen efter de forskellige Kjørelagder. Det er ganske vist, at derved vilde det kunne træffe sig, at Godtgjørelse ikke aldeles vil falde i samme Forhold, som Kjørslerne ere præsterede, men det er ogsaa Noget, hvorpaa hele Lovforslaget, som jeg før nævnte, gaaer ud, at der ikke kan være Tale om at træffe en saadan Foranstaltning, at Enhver kan faae Godtgjørelse aldeles nøiagtig i Forhold til de Udgifter, han har præsteret. Lovudkastet indeholder endelig en Bestemmelse med Hensyn til Beregningen af Erstatningen, som jeg heller ikke kan finde hensigtsmæssig, og som navnlig, naar Sagen skal afgjøres igennem en stor Commission for det hele Land, vil foraarsage store Vanffeligheder, nemlig den Forskjel, der er gjort mellem, om Vedkommende er bleven brugt til at præstere Kjørsler eller kun har opholdt sig paa Mødestedet. Jeg troer, at det i den Henseende maa være tilstrækkeligt, naar Vedkommende blot har mødt paa Mødestedet og i Udgiftsprotokollen er affreven for den præsterede Kjørsel. Det vil være saameget vanffeligere for de Vedkommende at præstere noget omhelst andet Beviis for præsterede Kjørsler, som det er en Selvsølge, at mange Kjørsler ere præsterede under saadanne Forhold, hvor der aldeles ikke

har kunnet være Tale om at erhverve Dvittering derfor; der er saaledes vistnok præsteret et ikke lidet Antal Kjørsler, f. Ex. til Saarede efter Slaget ved Frederits, for hvilke man vistnok har undladt at skaffe Dvittering. Jeg troer, at det vilde være en ubillig Fordring, om man vilde sige, at kun de, der give sig god Tid og erhverve sig et Beviis for Kjørselen, især under saadanne Forhold som efter Slaget ved Frederits, skulde have Godtgjørelse, medens Andre, som mødte og gjorde temmelig lange Reiser, f. Ex. til Odense, Aarsens og andre Byer, men ikke gavede sig Tid til at erhverve Beviis for, at en Kjørsel var bleven præsteret, enten aldeles ingen Godtgjørelse skulde have, eller maatte underkaste sig store Vidtløftigheder for at opnaae en saadan. Naar man derimod tager den Bestemmelse, at det er nok, at saadanne Kjørsler ere affrevne i Kjørselsprotokollen, vil Sagen gaae langt simplere.

Sluttelig skal jeg med Hensyn til et Udtryk, som findes i § 1, hvor der staar: „til den danske Krigsmagt“, tillade mig at bemærke, at dette Udtryk vistnok ikke er aldeles correct, idet der vistnok ikke alene bør tages Hensyn til de Befordringer, der ere ydede til den danske Krigsmagt, men Lovens Hensigt maa vistnok ogsaa have været at give Godtgjørelse for saadanne Kjørsler, som ere præsterede for det svenske-norske Troppecorps, som laa i Hæn. Jeg troer saaledes, at der kunde være Anledning til nærmere at overveie, om Lovudkastet ikke bør forandres i de af mig antydede Retninger, og jeg skal saameget mere anbefale disse Bemærkninger til det ærede Thing, som jeg fra et District er bleven anmodet om at gjøre opmærksom paa det formeentlige Uhenftsmæssige i den Maade, hvorpaa Fordelingen skal skee. Det er dog virkelig en temmelig stor Fordring at gjøre til Vedkommende, navnlig til Landbeboerne, at de 6 Uger, efterat Beskjendtgjørelse derom er skeet, skulle indgive Begjæring om Godtgjørelse, samt endogsaa anføre, hvor stor en Godtgjørelse de mene at kunne gjøre Fordring paa i Genhold til nærværende Lov. En saadan Fremgangsmaade vanffelliggjør Lovens Anvendelse, og paa den Maade at friggjøre Statskassen for Udgifter, kan dog vist ikke være Hensigten.

Indenrigsministeren: Omtrent de